

„Af hvad Grund spørger du mig om det? Dersom du gør dig Forhaabninger, Mor, saa vil jeg sige dig, at det er til ingen Nytte.“

„Aa nej, desværre — det er det velsagtens ikke. Men du skal dog vide, hvad jeg tænker derom. Jeg tror, at som du dengang paa din sygelige Maade grublede dig *ud* af din Kærlighed til en god og hæderlig Mand, der holdt af dig, saadan har du nu fantaseret dig *ind* i dette Forhold til en . . . en Person, som kun vil misbruge dig.“

„Mor, nu tror jeg, vi skal holde op! Jeg siger dig, du kender ikke Karsten; derfor fordømmer du ham, som du gør.“

„Nej, jeg kender ham ikke. Men jeg bryder mig heller ikke om det. Og jeg siger dig, mit Barn, jeg anerkender aldrig Hr. From som min Svigersøn.“

Jytte rejste sig.

„Ja, saa maa du jo lade være, Mor!“

Hun gik hen til Vinduet, hvor hun blev staaende og saae ned paa Færdslen i den nu ganske aftenlige Gade. Og der blev dødsensstille i den gamle Stue med de tunge Mahognimøbler, hvori det mørkerøde Lampelys sørgmodigt spejlede sig.

Endelig sagde Fru Bertha:

„Jeg havde engang tre Børn, Jytte! Hvor Helge fandt sit sidste Hvilested, veed ingen af os. Men Ebbe ligger med Skam i sin Grav.“

Jytte vendte sig forfærdet.

„Mor!“

„Ja, her skal der ikke stikkes noget under Stolen! Men ogsaa det skal du vide, at mest anklager jeg mig selv, fordi jeg har været en svag og daarlig Mor for dig og dine Brødre. Min gamle Grandtante Ernestine har faaet Ret. Jeg vilde ikke saa med Taarer. Og nu høster jeg min Straf!“

Hun rejste sig med Besvær og gik ind til sig selv. Jytte saae efter hende med et tungt Blik.